EMK. I.
165

BESENYEI JAKAB
AZ HAZASSAGROL
VALO ÉNEK
1580.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

RMK I.
165

Teljes.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

RMKT.
165

Folyt.

OSZK
Országos Széchenyi Könyvtár

OSZK

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

RMK I. 165. 512.

AZ HAZASSAGROL VALO SZEP ÉNEK, MELLYBEN AZ HALczon Madarról vőt hasonlatosságból mutattatic meg, miczoda eggyesség, és egymashoz vala szeretet kéuántatséc abban.

Ad notam.
Mostan emlekezem az Antichristusról,
Auagy
Abigail Asszony Historiáyát &c.

Beszeyei Jálób írta
Faznádon,
Ofk: Mesterlèc

Nyomtattot Colosuárat Heltaj Gaspárne Műhellyébe.
1580. Esztendőben.

HORVÁT ISTVÁN KÖNYVTÁRÁBÓL

M. N. MÚZEUM KÖNYVTÁRÁBÓL

JElen valál Iesus Christus ſerzésben,
Chana Galileában Menyekezőben,
Meg ielentéd te czelekedetedben,
Hogy ielen vagy Házaſoknac ſükſégekben.
Azonképpen ielen légy moſt mi nękünc,
Ez moſtani dolgainkba ſegitſégünc,
Legyen benned moſtan mi reménſégünc,
Légy minękünc mindenben iò vezérünc.
Czac te általad vagyon mi bizodalmunc,
Menybeli Iſtenhőz bátron be menéſünc,
Mennyen földen mert ő fő ſegitſégünc,
Nincz kinec bizuásban mi könyörőghetnénc.
Ótalmát azért moſt raytunc meg mutaſsa,
Alkolmas vdőben mellenk fel támaſſa,
El kezdet dolgunkat ő igazgaſsa,
Mert ő házaſoknac rendelő fő Attya.
Bátorſággal beſzédemet en el kezdem,
Iſteni dicziretre en ſzómat meg nyitom,
Házaſság hogy kedues ő nálla vallom,
Reà valo nagy gondgyát en meg ielentem.
Vannac ſokan kic házaſságot vtálnac,
Noha ſüzeſséget ők nem tarthatnac,
Ezeket intem meg házaſodgyanac,
Veſzedelmet feyekre ne hozzanac.
Szerze eſt előſzer Paradiczomban,
Az Wr Iſten Világ teremptéſében,

Férfiat Aſſony embert egy társaságban,
Egy akaru eggyenlő szeretetben.
Be hellyheſzté Adámot ő társával,
Paradiczomba az Eua aſſonnyal.
Erősité szerzését mondásával,
Szépen ki adot paranczolattyával.
Ezt monda nękic ti neuekedgyetec,
Ez földszinén ti el sokasodgyatoc,
Minden è szélesföldet tű bé tőlczétec,
Hatalmatoc alá őtet vegyetec.
Soc állatoc kic ez Világban vannac,
Az Vizben halac, az Eghben Madaroc,
Minden állatoc kic az földen iárnac,
Paranczolatokban mind el iáryanac.
Ez házaságot mutatá példayúl,
Teremtet szerént valo nagy dologgal,
Eghnec és földnec szép eggyeſségeuel,
Szántalankęppen valo rendzéſseuel.
Neuekedő állatoknac ő nemér,
Földből láttyuc szépen neuekedéſsét,
Neduesség miat földből meg teremtét,
Nap melegsége miat fel neuelét.
Eghben valo madaroc neuekednec,
Vizben valo halac el száporodnac,
Minden fele állatoc el tenyészsnec,
Iſten rendeléſsének mind engednec.

Igy

Igy iól láttyuc oktalan állatokat,
Kietlenben lako ſéne Vadakat,
Nem ſánnyác fiokért ő halálokat,
Kéſec menteni haláltól ő fiokat.
Fáratſagát nem ſánnya az Oroſlán,
Ő társanac veſzedelmét meg látuán,
Mongyác az Tigris eſedezic ő fián,
Nem gondollya ő halálát halalán.
Oh melly gyönyörűſeges az eggyeſség vólt,
Teremſzetnec rendi mikor éppen vólt,
Kardal is óltalmaznod Adám kel vólt,
Ördög ſzauát meg fogadnod nem kél vólt.
Czuda képpen ackor valo maráſod,
Ördög miat eſet kegyetlen ſebed,
El boritta ez Világot romláſod,
Maradékodat ſebheté te karod.
Iſten ſzerzé de à ſzent házaſságot,
Két ſzemélly közöt valo eggyeſseget,
Mellyel meg győzneyéc az indulatot,
Régtől fogua regzet romlotſágot.
Emberi nemzetet mert el veſzteni,
Nem akarà az halálban eyteni,
Rettenetes kárhozatban fekűnni,
Kinec vala teremtöye rontani.
Benne valo bizodalmat akarta,
Szép gyülekezetet azért alkota,

Rettenetes eſetit ki meg ſánta,
Segitſeget ki Iſtentől kéuánta,
Az házaſság némünémű oskola,
Az emberi életnec nagy példáya,
Mellybe ſoha ſenki aſt ne gondollya,
Hogy eleget tanólt aſt ne gondollya.
Tudós és bölcz mind az által ki çrti,
Házaſságnac végét haſznát iſmeri,
Ennec ſerzéſsét mindenkor kőuecti,
Segitſéget czac Iſtentől ki kçri.
Ielen vagyon ennec ſegitſçgéuel,
Eſt meg ótalmazza feleſégéuel,
Az Wr Iſten minden háza népéuel,
El nem hadgya nagy gondviſeléſséuel.
Nagy gongya Iſtennec á házaſsokra,
Iſten ſeránt valo társaſágokra,
Mint régi beſéd is még tanit arra,
Régieknec értelmec mútat arra,
Lám az Terméſet erre tanitotta,
Embereket erre fel inditotta,
Bizonnyal eſt nçkic tudnioc atta,
Kik nem iúttac Iſten iſmeretire.
Aſt mongyác azért régi időben,
Vóltac ketten ősſue eggyeſülésben,
Ceix és á Halczon egy ſeretetben,
Iſten is házaſságnac ő rendiben.

Vallyon

Vallyonk találunké máſút illyen példát,
Illyen igen nagy ſeretetnec maſsát,
Házaſságnac nagyob magaſtalaſát,
Pogánoc kőſt nyiluábban mutatáſsát.
Dicziretes lámbor az Ceix vala,
Az Tráciába ki lakozic vala,
Birodalma ióllehet nem nagy vala,
Iámborſága hire neue nagy vala.
Eſt néminémű eſet erre inté,
Apollóhoz el menni kénſerette,
Fogadáſa arra őtet kőtelezé,
Apollónac feleletit hogy kęrne.
Menni kénſeritetéc az Tengeren,
Mert nem bátorſágos vta az földen,
Toluayoc álnac mindenút vtakon,
Veſzedelmet tęſznec vton iárokon.
Dolgát meg nem akarà fogyatkoſztatni,
Tengeren is azért akar el menni,
Apollonac ackaratiyát kęrdeni,
És iſteni feleletét hallani.
El indula loua hátán Tengerre,
Vélle vagyon Halczion feleſége,
Seregében vagyon ackor mellette,
Sʼépen mennec louagoc az Tengerre.
Igen kefiti à hayós az Barkát,
Fel támaſztya Barkában az arbotz fát,

Arra

Arra fel vonſa ſépen az vitorlát,
Kéſſen várya czac iò fel indulaſsát.
Ot Halczion eckęppen ſóllot vala,
Az Tengernec vizét hogy láttya vala,
Keſerűſeg ſűuét meg fogta vala,
Könyörőguén Wránac így ſól vala.
Meg gondollyad Wram veſſedelmedet,
Houa veſſted eckęppen te feyedet,
Terméſſeted mert hátra int tégedet,
Az vdő is meg tartoztad tégedet.
Nem termettél Wram vizen iárásra,
De ez földön valo hadakozásra,
Szárazon valo kemény viadalra.
Azzal valo nagy tiſſteſség hozásra.
Igyeközel azért hiuatalodra,
Te házadra valo vigyazásodra,
Feleſéged gyermeked otalmára,
Házad népének ſükſéges gongyára.
Paranczolatodat Wram fogadom,
Tanáczodat ingyen sem ſidalmozom,
Annac végét mert enis ióuà hagyom,
De más mennyen oda érted aſt mondom.
Oh melly igen félec veſſedelemtől,
Az Tengernec nagy háboruſagától,
És te tőled immár meg váláſomtól,
Áruaſágra valo maradaſomtól.

Tanácz

Tanáczomat Wram kęrlec fogadgyad,
Emberedet Apollóhoż boczáſsad,
Ackarattyát más áltál tudakozzad,
Kęréſemet kęrlec meg ne vtálłyad.
Ez part kőrnyűl látodé az Buárokat,
Mint futoſnac, látodé az Hollókat,
A Bouáruánt mint vonßa à vizeket,
Tengeren látz moſt igen nagy vęßeket.
Ne indúlly ki nagy ſiralommal kęrlec,
Ne menny ki házadból en kénßeritlec,
Egymás kőzőt valo hitűnkre kęrlec,
Váraſodat ne had el igen kęrlec.
Tartoztattya vala Ceix bánattyat,
Bűuébe le nyomya vala bánattyát,
Vidamittya vala az ő ortzayát,
Igy rendeli vala az ő ßollášát.
Igy kéuánta eßt az Iſten mi tőllűnc,
Ez dologban ielen léßen mi nękűnc.
Hidgy Iſtenben ő ſegitſég mi nękűnc,
Ó vezerűnc, bátorſágos mi ßűuűnc.
Sollaſsában Ceix így mondot vala,
Siralmas társát czokolgattya vala,
Menéſét euel tartoßtattya vala,
Feleſége ßűuét így lágyittya vala.
Tartoztatáſa ſokáig nem lőt vala,
Hayóſsoknac ßaua kéuánnya vala,

Barka Tengerben be viteted vala,
Euezőckel az vizen hayttyác vala.
Elmeyében Wránac ſoc iót kéuán,
Az mig lehet ſeméuel Wra után,
Nem v.ſi el ſemét az Barkát látuán,
Meg iőueſsére ſoc iò ſerenczét kéuan.
Már euenus vizét halatta vala,
Melly Aetoliában follyo viz vala,
Egy homállyos ſigetre iutot vala,
Halczonánac melly neueſtetic vala.
Patuarós ſelec mind fel indulánac,
Az ſéles Tengerre el borulánac,
Tengerbéli vizet haboritánac,
Fénnyes napot meg homállyoſitánac.
Olly nagy ſőrnyű ſine Tengernec vala,
Az éghnek is nagy rettenetes vala,
Mert az nagy ſél fel inditotta vala,
Tengeren nagy habot támaſtot vala.
Rettenetes haboc fel emeltetének,
Mind az eghic hertelen viteténec,
Nagy hertelen iſmet ők le eſénec,
Setétſég és háborúc nagyoc léſnec.
El boritta vizeknec ſokaſága,
Fel emeltetet haboknac ſebes vólta,
Be burità az Barkát ſőrnyű volta,
Sebeſséggel vízi fenekén forgattya.

Sőt

Sőt hayónac minden réſſe be borúl,
Az melly Tenger fenekére gyakran fordúl,
Belé merúlt viz miat fenékre vl,
Nem ſegitetic ſemmi meſterſégtől.
Vagyon nagy kialtás az Hayóſsoktól,
Mert ninczen ſegitſégec ot ſenkitől,
Nem várnac ſegitſéget kormányoſtól,
Meg iyettenec az Tenger vizétől.
Az Barkából ki eſnec kialtáſsal,
Kétſegben mindenec vannac ſiráſsal,
Iſſonyu rettenetes ohaytáſsal,
Meg mondhatatlan és nagy ſiralommal.
Ragadgya némelly az el tőrőt Hayót,
Látnál ackor veſſedelmes ſőkőlléſt,
Az Tengeren vgy mint egy nagy vtközeſt,
De maga azért el be merúléſt.
Vala Ceix ackor veſſedelemben,
Meg ragatta Barka ſzélét féltében,
Tengerben vſz igen nagy iyettében,
Eckęppen ſzól nagy keſerűſégében.
Melly igen Bódog bizonnyal mind azoc,
Kinec történt igen iò ſzerencżéyec,
Ő házoknál bekeſséges lakáſoc,
Feleſégec ſzeme előt haláloc.
Nękem ezec mind meg adattac vala,
Ha tegedet Tenger táuoztatlac vala,

Feleſégem intéſsét ha hallom vala,
Ő tanáczát ha en fogadom vala.
Valamelly földnec tartomanyában,
És valamelly földnec ſegeletiben,
Kic koporſót czináltoc en neuemben,
Ayándékot arra fel függeſztésben.
Panaſzolkodaſsában nem ſólhatà,
Többet ennél ſemmit ki nem mondhatà,
Mert az viznec ő nagy hatalmas vólta,
Hálóloſon az ő feyét le nyomya.
Tárſa ackor Calidon váraſaban,
Halcion aſſzony vala nagy bánatban,
Wrán vala nagy ſorgalmatoſságban,
Leanyiual Tengerre indúltában.
Igen ſámlállya ő az hólnapokat,
Wrától meg ielenteret napokat,
Sorgalmatoſsággal tarttya ſámokat,
Téſen ezért nagy ſoc áldozatokat.
Ackor látà Tengerben egy hólt teſtet,
Mikor tenne Iſtennec áldozatot,
Meg illeti az hólt teſtot az partot,
Igen nézi ot Halcion az Teſtet.
Rayta könyörúltében ő így ſólot,
Beſzédében moodgyác hogy eſt monta vólt,
Iay melly nyauallyas te házaſságod vólt,
És ki neked házas társúl adatot vólt.

Várya

Várya vala az holt testet Halcion,
Ortzayát igen semleli az parton,
Meg ismere Wra testét az hellyen,
El hidegűluén el eséc az hellyen.
Már annyira iutot vala Halcion,
Szolgálo Leányi fogác nagy szépen,
Földről el fel emeléc ot nagy hiuen.
Nagy erőuel illyen beszédet tészen.
Ah en Wram szeretmes házas társom,
En nagy gondom és en egész életem,
Igy iőssé meg édes Wram ennékem?
Mikor menni akarsz széles Tengeren.
Nékem is veled eggyűt mennem kel vólt,
Mert az Istenec ezt így akartác vólt,
Veled egben el indúlnom kel volt,
Eggyűt veled Tengerben veszнem kel volt.
Nem tudom mit kellyen már czelekednem,
Mert en tőllem el vétettél iól értem,
Vagy illiké világban nékem élnem?
Halalodat mikoron nyiluán nézem.
Oh nem kedues nékem az én életem,
Nem kel nékem nállad nélkűl világom,
Keserűség ez világon életem,
Ninczen nékem már semmi vidamságom.
De ti berkec hogy iól meg hallottátoc,
Föld és Tenger igy iól meg értettétec,

Panaſzolkodáſimat láthattátoc,
Wram hon nem létében ertettétec.
Oh moſtan is ti iól meg halgaſsátoc,
vtólſo panaſzimat meg erczétec,
Beſzédemet eſzetekben vegyétec,
Eleuenen innét el nem mehetec.
Meg halgaſsad te tudakozhatatlan,
Senkitől ſoha meg nem foghatatlan,
Semmi mélſégtől meg nem mérhetetlen,
Tiſztaſágom embertől fegyhetetlen.
Iol tudod te hogy az ſzent házaſságban,
Egyben ſzerzél eggyenlő tátſaſágban,
Moſtan is ſzerez egyben az halálban,
Ez világból valo el ki mulásban.
Nem ſólhátà ennél többet ſzóyáual,
Wra teſtét ölele meg karyáual,
Hiruadatos ortzayát czokoláſsal,
Keſerueſen illeti ortzayáual.
Igy iól láttyuc meg oluaſztya az enyuet,
Az meleg tűz meglágyittya az viaſzt,
Akęppen meg emészté eſzt à bánat,
Wrához valo igen nagy ſzeretet.
Innen ez világból hamar ki menni,
El végeſzte magában már meg halni,
Semmi módon Wrától meg nem valni,
Semmi okon tőlle el nem ſzakadni.

Sőt

Sőt aſt tudgya hogy az teſt mind iól ęrti,
Czelekedetit iól érzi aſt vęli,
Kit mi tudunc bizontalannac vélni,
Sőt vgyan nem hiſzűnc igaznac lenni.
Am nem ſenuedé ennél touáb az Iſten,
Wrához valo ſerelmét képtelen,
Illyen nagy keſerűſéget ſertelen,
Madarackà változtàtà hertelen.
Sàlagoc és képec à ſent házaſságnac,
Ez Madarac az anya ſent egyházнac,
Iſmeretes pártoknál ők forognac,
Halcionoknac mindentől mondatnac.
Példáiól régiec meg ielentettec,
Tétetes beſſedeckel eſt hirdettec,
Melynec moſtanis bár helly adatnéc,
Noha beſſédeket elegetteréc.
Ez madarac embereknec ielentic,
Házaſságnac kötéſét elő vetic,
Házaſsokat ótalmazni ielentic,
Iſten ſegitſégét nękic hirdetic.
Raknac fęſket aſt mongyác az Tengeren,
Lakoſnac az magas nagy kősziklákon,
Moſtanis ő hiteket tartyác ſépen,
Fogadáſsokat állyac hűſégeſen.
Féſket rakuán erős télben ők toynac,
Melegſége mikor ninczen aznapnac,

Tizen

Tizen négy napiglan féßekben laknac,
Minden vizec ackor habnélkúl vannac.
Eßt à Tenger mind fogadaſát tarttya,
Terméßet ßerént magát tartoßtattya,
Az meg mondot tizen négy napig állya,
Miglen fiát lábára boczáthattya.
Czoda dolog ezeknec terméßetec,
Iſtentől rendeltetet ő erkölczec,
Terméßettől adatot ayándékoc,
Kinec máſsát talám mi nem hallottuc.
Igy ſegiti Iſten az házaſságot,
Iſten is kedueli az házaſságot,
Minden à ki kőuet nagy kegyeſségét,
Iſteni félelmet és igazſágát,
Tudakozni igen ſokan akartac,
Meg tanúlni nagy munkáual akartac,
Mint az bodogſágot meg találhatnác,
Bodog életet az nagy iót kaphatnác.
Mell nagy ſocképpen munkálkottac ebben,
Kűlőmb kűlőmb járatlan ősuént ezben,
Találtanac ennec kereſéſében,
De keués haßnoc vólt önękic ezben,
Ez ioßágot mert ő ackarattyokban,
Hellyheßtetic az ő kéuánſágokban,
Látattac tökęlleteſnec magokban,
Ki ki mind az önen válaßtaſsában.

Némel

Némellyec gyönyörűſégben helly heſtettec,
Mert határoc touáb ők nem vethetnec,
Hireket neueket ebben kereſtec,
Igaz bódogſágnac ők aſt itiltéc.
Sőt valahól eggyenlő ackaratban,
Vannac Iſtennec magaſztaláſsában,
Sz̃úuőknec eggyenlő bekőſségében,
Iſteni ſeretetben félelemben.
Iő erkőlczőc valahól wralkodnac,
Iő lelki iſmerettől birattatnac,
Hiuataloc è ſerént viſeltetnec,
Minden dolgoc eſz̃ ſerént rendeltetnec.
Sz̃ükſég Iſtentől legyen ot bodogſág,
Illyen hellyen ő neuéuel az ioſág,
Czac ez bizony amaz igen nagy ioſág,
Igaz iőckal meg ékeſült iámborſág.
Illyen bodogſágot bizony nem tuttac,
Az Pogánoc ſoha meg nem gondoltác,
Sem eggyic ſem máſic meg nem foghattác,
Ennec iſmeretire nem iúttanac.
Az házaſság minket erre tanithat,
Melly magában ſemmi vétket nem tarthat,
Rendinec ſerzőyén bizony vigadhat,
Ezben mindent Iſtennec tulaydonithat.
Az Iſten is házaſságban ki vagyon,
Iámbor házas társa hazánál vagy on,

Sertelen kéuánságtól táuol vagyon,
Kinec felelmétől vresen vagyon.
Rendi follyási az emberi testnec,
Mikeppen iól láttyuc hogy viseltetnec,
Mert Annyától az életö leleknec,
Ereyétől melegitől az vérnec,
Im ez viseli az vérnec follyását,
Amaz az életnec ö nagy ereyét,
Eggyenlö képpen embereknec életét,
El táplallyác az embernec ö lelkét.
Illyen képpen két ßemély eggyességben,
Férfiu és aßßony ember házasságban,
Töruény ßerént Istennec ßerzésében,
Sépen élnec egyenlö segitségben.
Diczíretes dolgokat czelekedic,
Táplalásokon igen igyekczic,
Az ferfiu mindenkor törökedic.
Igaz ßúból soc dolga viseltetic.
Igaz vgyan más felöl feleſége,
Fárratságát könnyebiti mellette,
Keserüségét gyönyörüségesse,
Erkölcziuel téßi kellemetesse
Ezeknec az Isten ád iö ßerenczét,
Egy ackaratóua téßi ezeket,
Isten felö gyermekeckel ezeket,
Házasság gyümölczével áldgya öket.

Vgy

Vgy álgya meg ezeket az Vr Iſten,
Mint az Olayfa ágát az kertekben,
Teremſue téſſi őket gyermekekben,
Aſztala környül valo beſſéllésben.
Iò keduel lattyác ſüleyec magzattyokat,
Nézic vgy mint igen ſép oſſágokat,
Sőt minden oſſágoknál ők ezeket,
Nagyobnac bőczüllic ayándékokat.
Gyakran azon közben à kegyetlenec,
Békőſséget rontani igyekeznec,
Kiczin dolgokból nagy hadat ſereznec,
Bűntelenecket is ők mind kergetnec.
Eretnekec ſent Egyhazakat rontnac,
Hamis tudományokat fel támaſſnac,
Az közſégben nagy botránkozáſt hoznac,
Kit egyebec nagy munkáual ótalmaznac.
Sſepen hazánál amaz békőſségben,
Feleſégéuel él nagy eggyeſségben,
Rendiuel valo meg elegedésben,
Órül hogy nem réſſes az part vtésben.
Igen bodog mert nem véſſen vſorát,
Igaz, meg vtálta nyiluán az predát,
Melly vétec embernec ő gondolattyát,
El ragadgya ád gonoſſágnac okat.
Mikor kedig nyomoruſágban eſic,
Közönſéges nyauallyában viteric,

Minden oknélkül meg háboritatic,
Valami módon meg haboritatic.
Ottan tudgya miuel hogy ô Keresztyén,
Hogy nagy gôndot visel reá az Isten,
És hogy minden gonosságtól idegen,
Terhét szenuedi nagy bekôségesen.
Segitsége más felôl ô mellette,
Háza gondgyát viseli felesége,
Sorgalmatos ez is az ô tisztire,
Magzattyának szépen neuelésére.
Ez ôrûzi Vrának tisztességét,
Kônyörgésséuel segiti ô népét,
Gyermekinec ô ki adgya lelkeyét,
Jô életre tanittya haza népét.
Czac vdo mulatásal mit használunc,
Vdôt azért heyában ne mulassunc,
Ez élettel tisztelletic Istenûnc,
Ebben gyônyôrkedic az mi teremtônc.
Vallyuc hogy nyiluabban czelekedetit,
Meg érti az Istennec téteményit.
Czudálatos dolgainac tanaczit,
Házasságban ki foglallya életit.
Ne feleytkezzûnc el ô mondasáról,
Földi emberec paranczolattyáról,
Emlekôzzûnc meg Isten beszédéről,
Ne vessûc ki soha az mi elménkből.

Dûhôs

Dühös ellenség kegyetlen méreggel,
Pokolra keres embert ómagáual,
Mikor ember gonosz ackaratiyáual,
Szabad életet kéuán bolondságáual.
Oh melly sokan élnec nagy vsoráual,
Ragadozo fősuényec koborlásal,
Az gyilkosoc nagy soc kegyetlenséggel,
Az tékozlóc marha vesztegetésel.
Táuozzéc mi tőllünc messze az vdő.
Ez soc véteckel múllyéc az estendő,
Mentől eléb annál aláb az vdő,
Vétkeket hoz magáual az estendő.
Hamar el mulic embereknec élete,
Mint Napnac fenye, Rosánac ő szine,
Nap el menuén le esic az ő fenye,
Igen hamar el hiruad ő szép szine.
Auagy mint az Bárlángból follyo forras,
Az Kősziklárol le szakado zugás,
Hátra nem tér soha többé az follyás,
Eckeppen ember élete el mulás.
Szántalan igen hosszu élet vagyon,
Isten elől nagy hosszu vdő vagyon,
El fogyhatatlan soc Estendő vagyon,
Örőcké valo élete meg vagyon.
Nem külömben sőt mint Póknac hálóya,
Földön valo embereknec munkáya,

Emberi kéznec nagy ſép alkotmánya,
El mulásban vagyon ő czinálmánya.
Az embernec életén ha gondolkodunc,
El múlt ideyén ha mi emlekezűnc,
Vagy gonoſúl vagy vakmerőúl tőttűnc,
Az vagy vgyan ſemmit nem ezelekettűnc.
Dicziretes Iſtennec ő iò vólta,
Kire veſse minden ember ő gongyát,
Iſteni iſmeretnec ékeſségét,
És ő ackarattyának kőuetéſét.
Iſten félelmében valo életet,
Mikor vétűnc tiſteſséges életet,
Iſten ſerént valo nagy eggyeſséget,
Emberec kőſt valo nagy eggyeſséget.
Nézzed gondollyad mit ád már tenęked,
Az házaſság mit ayándékoz nęked,
Az iráſoc ezent mongyác te nęked,
Iót meg leluén bodog élet te nęked.
Illyen bodogſággal mindenkor élly.
Igen nagy ſoc eſtendőn győnyörködgyél,
Mindenkoron Iſtenhőz emelkedgyél,
Iſteni felelemmel ez ióual élly.
Iò házaſoc békőſségben éllyetec,
Iſten adgyon ſoc iò ſerenczét nęktec,
Őruendetes eſtendőket érnétec,
Nagy Iſtennec félelmében iáryatoc.

Ne bőn

Ne bonthaſsa fel tű ſereteteket,
Meg ne háboricza tű életeket,
Semmi gyűlőſeg tű eggyeſségteket,
Czac neuellye az ti tiſzteſségteket.
Sőt éllyetec igen nagy ſeretetben,
Egy akaro egyenlő eggyeſségben,
Mint az galamboc nagy ſép békőſségben,
Kik embernec példác az házaſságban.
Czuda eggyeſséget galamboc közőt,
Nagy tiſztaſágot és nagy ſeretetet,
Mondnac igen nagy engedelmeſséget,
Ő fiokhoz eggyenlő ackaratot.
Haſonlatoſon ti czelekedgyetec, Ez Galábokat tű is kőueſsétec, Példat minnyáyan ezektől vegyétec, És Iſtennec igen könyörögyetec.
Otalmazzon az Wr Iſten titőket, El boriczon minden irigyſégeket, Ki gyomlállyon minden gyűlőſégeket, El ne bőcza vénſeg ſereteteket.
Latogaſson Iſten ayándékáual, Lelki teſti igé foc touaiual, Ió magzatoknac ſáporodaſsáual, Végezetre az ő ſent Orſágáual.
Ezer őt ſáz hatuan két eſztendőben,
Eſztendőnec háboru kezdetiben,
Rendeléc eſt be Taſnádon énekben,
Akarac az Iſtent diczirni ezben.

Finis.

RM
165

.06.

Gotha et magyar színház.

KÖNYV-
TÁRA

OSZK

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár